

Arrest

nr. 198 244 van 19 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 januari 2018 om 15 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart een Eritrees staatsburger te zijn.

Zij betoogt dat zij op 13 mei 2014 een asielaanvraag indiende in Duitsland en dat deze asielaanvraag nog onbeslist is.

De verzoekende partij reisde door naar Frankrijk. Uit een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek van 20 december 2017 blijkt dat zij ook in Frankrijk een asielaanvraag indiende.

Op 19 december 2017 wordt de verzoekende partij bij inklimming gearresteerd door de politie en naar een gesloten centrum gebracht.

Op diezelfde dag wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering getroffen. Er wordt haar ook een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd.

Op 3 januari 2018 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Op 3 januari 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering getroffen. Deze beslissing wordt op 4 januari aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en vervangt de verwijderingsmaatregel van 19 december 2017. Bijgevolg is de beslissing van 19 december 2017 impliciet ingetrokken door de beslissing van 3 januari 2018. Dit wordt op 17 januari 2018 bevestigd door de verwerende partij.

Op 12 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dit als gevolg van de weigering tot terugname door de Duitse autoriteiten. Deze beslissing wordt op 12 januari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en vervangt de verwijderingsmaatregel van 3 januari 2018. Bijgevolg is de beslissing van 3 januari 2018 impliciet ingetrokken door de beslissing van 12 januari 2018. Dit wordt bevestigd in het arrest van de Raad met Vreemdelingenbetwistingen van 12 januari 2018 met nr. 197/952.

De beslissing van 12 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

“Ter vervanging van bijlage 13 septies dd. 03.01.2018

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [...]

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inklimming (PV BR.55.LL.125342/2017 van de politiezone van Brussel-Hoofdstad-Elsene). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank (Duitsland, Frankrijk). Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inklimming (PV BR.55.LL.125342/2017 van de politiezone van Brussel-Hoofdstad-Elsene). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr.

92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het non-refoulementbeginsel in de zin van de artikelen 39/70; 48/5, § 4; 49, § 3; 49/2, § 5; 57/6/1, al. 2, c) en 74/17 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de artikelen 2; 4; 19; 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest) en met artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in samenhang gelezen met artikel 41 van het Handvest.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing haar blootstelt aan mishandelingen. Ze verwijst naar haar lopende asielaanvraag in Duitsland en stelt dat ze een tijdelijk verblijfsrecht heeft in Duitsland zolang haar asielaanvraag loopt. Ze stipt aan dat de verwerende partij dit tijdelijk verblijfsrecht dient te respecteren. Ze ontkent dat er sprake zou zijn van een asielaanvraag in Frankrijk. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het opleggen van een inreisverbod aantoonde dat de verwerende partij een repatriëring beoogt. Duitsland weigert haar terug te nemen. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat ook Frankrijk haar aanwezigheid op het haar grondgebied niet wenselijk acht. Ze stelt dat Frankrijk immers een terugname heeft gevraagd aan Duitsland, wat aantoonde dat Frankrijk haar asielaanvraag niet wenste te behandelen. Hieruit leidt zij af dat de verwerende partij niet anders zal kunnen dan haar te repatriëren naar Eritrea, waar zij zal worden blootgesteld aan mishandelingen. Hierdoor acht zij de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen geschonden.

De verzoekende partij kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt onder meer gemotiveerd dat uit onderzoek blijkt dat de verzoekende partij werd geregistreerd in de

EURODAC-databank (Duitsland, Frankrijk) en dat zij, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij betwist niet dat zij, voorafgaand aan haar verblijf in België, in Duitsland en Frankrijk is geweest. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij op 13 september 2017 een asielaanvraag in Frankrijk heeft ingediend. Zoals de verzoekende partij correct aangeeft heeft Duitsland haar terugname geweigerd en is het dus duidelijk dat zij niet naar Duitsland zal worden teruggeleid.

Uit de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat de verzoekende partij niet naar Eritrea zal worden teruggestuurd. De verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat indien zij dit toch zou wensen te doen, zij een nieuwe beslissing zal treffen. Van een schending van het non-refoulementbeginsel is er op het eerste gezicht geen sprake.

Aangezien er een positief resultaat was uit een vingerafdrukkenonderzoek voor Frankrijk, heeft de verwerende partij een aanvraag tot terugname gericht aan de Franse autoriteiten op 15 januari 2018. Waar de verzoekende partij betoogt dat Frankrijk haar niet terug wil, lijkt dit een niet gestaafde bewering. Zij betoogt wel dat Frankrijk de terugname heeft gevraagd aan Duitsland, maar dat wil nog niet zeggen dat Frankrijk haar niet zal terugnemen, nu blijkt dat Duitsland haar terugname weigert. Minstens blijkt dat de verzoekende partij vooruit loopt op de feiten, daar Frankrijk twee weken heeft om in te stemmen met een terugname. Indien dit echter niet mogelijk is, dan blijkt wel duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij haar niet zal terugleiden naar Eritrea zonder een nieuwe beslissing te treffen. Het staat hoe dan ook vast dat de verzoekende partij niet naar Eritrea kan worden teruggestuurd ingevolge de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan mishandelingen door een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een schending van het non-refoulementbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij vooraf diende te worden gehoord, brengt zij geen relevante elementen aan die zij zou hebben kunnen aanvoeren om tot een andere beoordeling te komen. Luidens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Een schending van het hoorrecht wordt prima facie niet aangetoond. Hieruit volgt dat de verzoekende partij op het eerste gezicht evenmin kan worden gevolgd waar zij stelt dat door geen gehoor te verlenen er niet is voldaan aan artikel 62 van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

